

II.

Po pár dnech cesty, při které jsem se naučil obstojně jezdit na poníkovi, jsme se utábořili mezi stromy v malém údolí. Zrovna jsem šel dát krmení poníkům, když v tom jsem zjistil, že dva chybí. Stáli tam Fili a Kili a nechápavě přepočítávali poníky. Když jsem se však podíval za ohradu, spatřil jsem polámané stromy, jakoby se tudy provalilo něco obrovského. Všichni tři jsme se potichu vydali po této stopě.

Netrvalo dlouho než jsme uviděli velkého zlobra jak v podpaží nese naše dva poníky. Mířil si to přímo k ohni, u kterého seděli další dva zlobři. Jeden z nich povídá:

“To zase budeme mít skopové?”

“Ne, nesu 2 chutné poníky,” řekl a uvázal poníky ke stromu.

Já, Fili a Kili jsme se schovali v houští a chvíli je pozorovali.

“Měli bychom něco udělat,” zašeptal Kili.

“Ale co, ty chytráku, to chceš jít za Thorinem a říct mu, že jsme nechali ukrást poníky i když jsme je měli hlídat?” namítl na to Filly.

“Na co věšet hlavu, máme přece našeho lupiče! No ne, Bilbo?”

“Cože?” vykoktal jsem, zaskočeně.

“No jistě, jste přece lupič! Tak běžte a ukradněte jim je zpět. My vám budeme krýt záda. Kdyby něco, zahoukáme dvakrát jako sova a jednou jako sýček,” s těmito slovy mě vystrčili z houští. Přemýšlel jsem o sto šest, co jen si počnu. Tři velcí zlobři a proti nim jeden malý Hobit. Všichni tři zlobři seděli kolem ohně, nad kterým visel velký kotel. Pak mne zničehonic napadlo, co mám udělat. Stačilo přeci jen odvázat poníky a nenápadně je odvést pryč. Proplížil jsem se tedy kolem třech zlobrů, kteří se mezitím hádali, jakou večeři si udělají. Dostal jsem se až k poníkům, ale nešli odvázat. V duchu jsem si říkal: *“Bylo by nejlepší ty lana něčím odřezat, ale čím?”* Neměl jsem u sebe žádný nožík, natož meč. Začal jsem se rozhlížet, co bych snad mohl použít, když v tom jsem pohledem zavadil o jakousi napodobeninu meče, která se houpala jednomu zlobrovi kolem pasu. To byla má jediná možnost. Dostal jsem se až těsně k němu, už už jsem natahoval ruku po meči, když v tom se zlobr pohnul a začal šmátrat rukou v kapse a kolem sebe. Až nakonec popadl mě a vysmrkal se do mě! To byla ta nejnechutnější věc, která se mi kdy stala.

Pokud to nevíte, tak zlobři jsou opravdu hodně hloupí. Ten, co se do mě vysmrkal, totiž najednou vykřikl:

“No hele, co mi to vylétlo z nosu! No podívejte se!” a překvapeně mě ukazoval dalším dvěma.

“Co to je?”

“Dá se to sníst?”

“Vždyť to na sobě nemá žádný maso.”

“Třeba je jich kolem víc, to by stačilo aspoň na tlačenkou!”

“Co jsi zač?” nakonec se mě zeptali. V tom všem shonu a obrovském strachu jsem úplně zapomněl, jak se jmenuju a jenom jsem vykoktal:

“Já, já jsem lupič, teda Pytlík, Bilbo Pytlík.”

“Je vás tady víc?” A protože jsem nechtěl přivést ostatní do problémů, zalhal jsem.

“Kdepak jsem tady sám,” v tom okamžiku se ale z lesa vyřídil Filly, Kili a jim v patách Thorim a všichni ostatní trpaslíci bodali a řezali do zlobrů, kteří se nemotorně oháněli a snažili se je chytit. Když už to vypadalo, že trpaslíci snad i vyhrají, tak mě 2 zlobři popadli za ruce a nohy a natáhli mě jako by mě snad chtěli rozčtvrtit.

“Jestli chcete, aby tenhle váš lupič, nebyl na kousky, tak složte zbraně.”

Thorin se na mě podíval, nejradši by zlobry nechal, aby mě rozčtvrtili, viděl jsem mu to v očích. Jsem ale jediný kdo může k drakovi do hory. Nejsem totiž trpaslík a drak nezná můj pach a to Thorin moc dobře věděl. Zavelel tedy, aby trpaslíci složili zbraně. Zlobři polovinu trpaslíků nastrkali do pytlů a svázali a druhou polovinu uvázali na obrovský rožeň, který pomalu otáčeli. Zlobři jsou sice hloupí, ale ještě víc jsou hádaví, takže netrvalo dlouho než se zase začali hádat.

“Uděláme je na šafránu” prosazoval první.

“Říkám ti, že hodit je do guláše bude mnohem lepší!” argumentoval druhý.

“Nemáme na to celou noc, nechci tady zkamenět. Takže když říkám na šafránu tak na šafránu!” v tu chvíli mě něco napadlo. Nesměle jsem se postavil a začal jsem:

“Promiňte, já vám do toho opravdu nerad mluvím, ale dělat trpaslíky na šafránu je velice nepraktické. Oni jsou hrozně tlustí a ten šafrán by jimi pořádně neprostoupil. Ale dát je do guláše, také není dobrý nápad, oni se vám hned rozvaří a budete mít z toho takovou šlichtu.”

“Tak jak je tedy máme připravit” zeptal se zmateně jeden ze zlobrů.

“No, to musíte tak. Ono asi nejlepší by bylo je stáhnout z kůže” v tu chvíli se začali ozývat dotčení trpaslíci.

“Tohle mu nikdy nezapomenu!”

“Jak jako stáhnout z kůže?!”

“No teda takhle nás podrazit!” takhle trpaslíci lamentovali dobrou minutu. Zatímco lamentovali, zahlédl jsem mezi stromy šedý plášť. Gandalf je tady! Ten nás všechny zachrání, jenom musím ještě získat čas.

“Stáhnout z kůže říkáš? Tak začneme třeba s tímhle,” ukázal na Balina a už po něm natahoval ruku.

“Toho ne!” rychle jsem vyhrkl.

“Proč by ne?” zeptal se už dost nevrle zlobr.

“On... on má červy” vypadlo ze mě první co mě napadlo.

“Vlastně, všichni je mají. Ano, je to tak, mají červy,” jen co jsem to dořekl, už se zase začali ozývat trpaslíci: *“Jaké červy? Co si to vymýšlí? Já teda nic takového nemám!”*

Významně jsem se podíval na Thorina, abych mu naznačil, mé úmysly a potřebu spolupráce. Kopl do nejbližšího Trpaslíka, taky se na něj významně podíval a ten hned začal *“No jo já mám červy to je hrůza, a taky čmelíky a vši. Já bych vám určitě nechutnal,”* a hned se k němu začali přidávat i ostatní. Zlobry to ale nijak ani nevyvedlo z míry.

“No co, já žeru kde co s botama, nějaký červ mi nevadí.” V tu chvíli vyšel na velký balvan Gandalf a mohutným hlasem pravil:

“Ted' vás stihne den!” svojí dřevěnou holí udeřil do skály, která pukla a rozlomila se. Na zlobry dopadlo sluneční světlo. V tu chvíli se zlobři proměnili v kámen a pokud se nemýlím, tak tam ty kamenné sochy stojí dodnes.

Po této příhodě jsme objevili ještě jeskyni se zlobřím pokladem. Byly to věci, které si zlobři nahromadili nebo ukradli a tam jsem našel svůj meč, který mě pak provázel celou cestu, žihadlo.

Úkol: nakreslete zkamenělé obry a fotku obrázku pošlete na mail n.eonky@seznam.cz